

БОРЯНА КОСКИНА

СЛЕД ЗЕМЯТА

chitanka.info

Всички ние сме обитатели на Земята — „лудницата на Слънчевата система“, както беше наречена някъде — и рядко се безпокоим за планетата си, защото винаги сме били тук и все още не сме опрели до други варианти, макар покупките на лунни парцели да са вече факт. Тези, които се безпокоят, са писателите-фантасти; тяхна работа е да обрисуват какво очаква нашите пра-пра-пранаследници. Обикновено във фантастиката Земята си остава където е, превръщайки се в епицентър на космическата колонизация и първоизточник на новите светове — няма как да бъде пропусната или заобиколена, защото тя е люлката на живота и културата.

Така е и в „Дивна“ (въпреки че действието се развива в близко бъдеще) — Земята като явление не е заобикаляна, никой не се опитва да мине без нея... нея просто я няма. Останали са Ромео и Жулиета — два грозни астероида. И това не е случайно — то е предупреждението на „Светлинките“ (разбирай младите автори от клуб „Светлини сред сенките“) към Хомо сапиенс — преди да се е превърнал в объркан и уплашен Хомо футурус, подобно на главната героиня Дивна.

Реалистичен ли е този тъжен свят на федерации от космически станции, луни-холограми и изкуствена трева, където плишът е единственият приятел на човека? За съжаление, да. Болезнено реалистичен. Като се започне от новото разпределение на човечеството по частни, административни, учебни и масови станции, мине се през експериментите за трансплантиране на душа и се стигне до... мечтите. Защото и След Земята човекът остава длъжник на мечтите си. Такъв е Питър Верелински — „избраникът, белязан от мечта“, такива са футурологът професор Файнс, професорът по религия и древни изкуства Херувим Уайт, трошачите — и най-вече самата Дивна. Човек е такъв, какъвто са страстите и мечтите му — те определят нашия избор, казва професор Уайт. Изборът на Дивна е между това да се остави събитията След Земята да подреждат живота ѝ или да участва в тяхното създаване, за да „случи“ сама живота си. Труден избор в ежедневието, в което момичето тотално се разминава с брат си Стас (твърде зает да преследва виртуални върколаци в академичния тренажор), проваля се като студентка, едва не става жертва на Събранието на позора и се чувства добре само когато е в часовете на професор Уайт, в „Трошачите“ или на „купон“ на тайната организация.

Дивна Барозова е сложен образ, носител както на някои от най-стойностните послания (да се опитваш да живееш правилно), така и на недостатъци (прекомерна емоционалност). Останалите образи в историята са не по-малко пълнокръвни — от отрицателния герой, северния координатор Кал Колосор, до по-големите и по-малките деца в „Трошачите“. По-специален — и най-неразбираем — е Питър Верелински, чиято личност тепърва ще привлича интереса в следващите части от поредицата. Той е дотолкова странен, че на моменти дори негативистът Стас и шантавият Марти будят повече симпатии от него.

Независимо че действието се развива главно на станцията на Южната академия, преименувана от Дивна на „люксозен крематориум за мечти“, то е пълно с живот, ненадейни обрати и изненади от всякакъв характер. Водещият въпрос е дали ще оцелее любовта — такава, каквато се ражда, такава, каквато я виждаме в Южната академия и „Трошачите“, и такава, на каквато ни учи Херувим Уайт. Затова ще завършим с мисъл на самия професор: „Мракът няма собствено битие, Дивна. Той е просто липса на светлина!“

Боряна Коскина

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.